

Životopis

Pan Enc, celým jménem Milan Enc. Narodil se 10. června 1936, v Zelenči. „*Lumpové jsme byli,*“ odpověděl Milan Enc na otázku jaké měl dětství. Zatímco si hrál jako malý kluk s granáty, jinými výbušninami a na Kuličkovce, tak jeho otec se ho snažil držet u řemesla a vyučit ho elektrikářem, aby jednou vedl jeho firmu. To se nestalo, protože přišli komunisti, obchod zkonfiskovali a otce zabili. Do první a druhé třídy chodil v Zelenči. Po příchodu Němců osmiletý Milán začal navštěvovat školu v sousední vesnici. Jelikož měl jeho otec obchod s rádií, tak po válce jezdili do vysídleného pohraničí. Zde sbíral společně se svým otcem všelijaké součástky nejen do rádií. Dále ta rádia dával lidem, kterým je Němci sebrali. Milan Enc vzpomíná na Květnovou neděli: „*Vyhnali nás do polí a pak začali padat koberce.*“. To je jen jeden z mnoha příběhů, které zažil v dětství plném hrůzných okamžiků druhé světové války.

V Praze se vyučil několika profesím strojním zámečnickem, elektro a leteckým mechanikem. V průběhu jeho výuky na učilišti zemřel prezident Klement Gottwald. Vzpomíná na povinné uctění jeho památky na Pražském hradě. „*Když jsme byli v polovině cesty, odskočil mistr někam do hospody. Když se vrátil, stáli tam jenom tři kluci, všichni jsme utekli.*“ říkal s úsměvem na tváři. Druhý den, ale už tak radostný nebyl. Báł se důsledku útěku. Jenže mistr se o tomto incidentu nezmínil. V roce 1965 odešel na vojnu jako ženista do Střeleckých Hoštic. V témže roce odleť do Terezína, kde přespával. Chodil do školy v Litoměřicích, kde se vyučil kormidelníkem. Přespával v bývalém Terezínském ghettu, kde bylo za války vězněno desetitisíce židů. Terezín není jenom pevnost, kde bylo terezínské ghetto to bylo jen v Hlavní pevnosti, v Malé pevnosti byl zřízen koncentrační tábor, který upoutal pozornost nejen pana Enc, ale i jeho kamarádů. „*Nejvíce nás zajímalo, kde se stříleli vězni*“ pověděl nám.

Po vojně začal pracovat Letecké opravně Kbely, kam se dostal kvůli svému kamarádovi a velkým zkušenostem v předchozích prací. Zde vyráběl legendární stíhačky Mig. Při sovětské okupaci 1968, když k nám vtrhla armáda Varšavské smlouvy. Druhý den pan Enc společně se svými kolegy se vrhli na letadla. Vymontovali součástky, bez kterých letadla nebyla schopná vzlétnout. V této práci byl na tolik dobrý, že se stal strojvedoucím. S touto prací skončil, když mu kamarád podal nabídku k práci v jeho firmě. Enc s radostí přijal a dostal mnohem lepší místo. Zde pracoval až do roku 1994. Rok než šel do penze dostal další pracovní nabídku, díky které se podíval do Africké Ghany. Tam učil Afričany opravovat stroje Mig, které tam byly dovozeny po pádu SSSR. Momentálně bydlí v Brandýse nad Labem společně se svou ženou.